DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 30 października 1957 **Nr 9** Poz. 28—32

TREŚĆ:

28.

ZARZĄDZENIE Nr 136/57 MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 października 1957 r.

w sprawie likwidacji Komisji Programowej w Ministerstwie Finansów

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 10 września 1956 r. o przejęciu szkolnictwa zawodowego przez Ministra Oświaty (Dz. U. Nr 41, poz. 186) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Likwiduje się Komisję Programową w Ministerstwie Finansów.

§ 2.

Traci moc zarządzenie Nr 61/55 Ministra Finansów z dnia 31 maja 1955 r. w sprawie utworzenia Komisji Programowej przy Centralnym Zarządzie Szkolenia Zawodowego w Ministerstwie Finansów (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 8, poz. 34).

§ 3.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów T. Dietrich

29.

OKÓLNIK Nr KS 14/57

z dnia 24 września 1957 r.

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie wypełnienia niektórych pozycji w sprawozdaniu z gospodarki funduszem zakładowym.

W związku z powstałymi wątpliwościami odnośnie sposobu wypełniania niektórych pozycji formularza „Sprawozdanie z gospodarki funduszem zakładowym" stanowiącego załącznik Nr 1 do instrukcji Nr KS 10/57 z dn. 21 czerwca 1957 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 6, poz. 18 i Nr 7, poz. 21) oraz stwierdzonymi błędami przy sporządzaniu przez jednostki nadrzędne zbiorczych sprawozdań z gospodarki funduszem zakładowym na rok 1957 — Ministerstwo Finansów, Departament Księgowości podaje poniżej dodatkowe wyjaśnienia:

1. W części I formularza „Sprawozdanie z gospodarki funduszem zakładowym" zwanego dalej „formularzem" w rubryce „Planowany" wykazuje się w sprawozdaniach jednostkowych, sporządzanych za okresy nie kończące roku, dane wg planu t. p. f., a za okres roczny — dane według zadań ustalonych przez jednostkę nadrzędną na podstawie NPG.
2. W części IV formularza w rubryce „Liczba nagrodzonych" wykazuje się pozycje 23 i 24 w oparciu o ilość nagród i premii wypłaconych z funduszu zakładowego to znaczy, że pracowników, którzy otrzymali po kilka nagród wykazuje się kilkakrotnie.

   Przykład: Liczba pracowników 200:
   Liczba nagrodzonych w I kw. 50
   " " II " 120
   " " III " 100

   W sprawozdaniu za okres 1.I.—30.IX. w rubr. „liczba nagrodzonych" wykazać należy 270.
3. W sprawozdaniach jednostkowych część I formularza wypełniają wszystkie jednostki sprawozdawcze obowiązane do sporządzenia sprawozdania z gospodarki funduszem zakładowym, to znaczy nie tylko te, które spełniły warunki do utworzenia funduszu zakładowego, lecz również i te, które będąc uprawnione do tworzenia funduszu zakładowego, nie spełniły w okresie sprawozdawczym warunków i dlatego nie dokonały odpisów bądź też dokonały odpisów w wysokości 0,2% planowanego osobowego funduszu płac oraz te, które sporządzają sprawozdania z uwagi na wypełnienie części III lub IV formularza.

   Natomiast jednostki nadrzędne sporządzające sprawozdania zbiorcze, z uwagi na konieczność uzyskania porównywalnych danych niezbędnych dla analizy kształtowania się funduszu zakładowego w poszczególnych branżach, wypełniają część I formularza przy sprawozdaniu zbiorczym nie w drodze arytmetycznej kumulacji danych ze wszystkich sprawozdań jednostkowych, ale jedynie na podstawie sprawozdań jednostkowych tych jednostek, które w okresie sprawozdawczym dokonały obliczenia funduszu zakładowego bez względu na dokonanie odpisu (wypełniły część II sprawozdania). Podstawową częścią w sprawozdaniu zbiorczym jest bowiem część II. Część III i IV formularza przy sprawozdaniu zbiorczym jednostki nadrzędne wypełniają jako arytmetyczną sumę danych wszystkich sprawozdań jednostkowych, składających się na sprawozdania zbiorcze.
4. W części II formularza sprawozdania wykazuje się fundusz zakładowy przypadający za dany okres sprawozdawczy w pełnej wysokości, nie zaś wysokość odpisów zaliczkowych przypadających za dany okres, które wykazuje się w części III formularza.
5. W części III formularza w poz. 21 wykazuje się zaliczkowe odpisy rzeczywiście dokonane w okresie sprawozdawczym.

   Pozycję tę jak i pozostałe pozycje części III i IV sprawozdania wypełnia się w sprawozdaniach jednostkowych na podstawie danych z ksiąg rachunkowych, podczas gdy część II (w całości) i I (częściowo), mają charakter pozaksięgowy.

Jednocześnie przypomina się, że zgodnie z § 6 uchwały Nr 248/57 Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1957 r. w sprawie prawidłowego dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, odpisy na fundusz zakładowy podlegają zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną, stąd też zapisu księgowego związanego z odpisem na fundusz zakładowy dokonuje się pod datą zatwierdzenia jego wysokości przez jednostkę nadrzędną.

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

30.

OKÓLNIK Nr KS 15/57

z dnia 9 października 1957 r.

w sprawie księgowego ujęcia działalności sklepów przyfabrycznych (wzorcowych).

Ministerstwo Finansów (Departament Księgowości) wyjaśnia sposób księgowego ujęcia działalności sklepów przyfabrycznych (wzorcowych) przedsiębiorstw przemysłowych.

I. Księgowe ujęcie obrotu wyrobami gotowymi.

1) Przekazanie wyrobów własnej produkcji do sklepów przyfabrycznych uważa się za dokonanie transakcji sprzedaży w rozumieniu przepisów § 8, 9 i 18 Uchwały Nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (M.P. z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664), związku z czym powinno być ewidencjonowane na odpowiednich kontach sprzedaży (191 „Sprzedaż wyrobów i

usług przemysłowych" i 192 „Sprzedaż wyrobów produkcji ubocznej").

Tryb obliczania i uiszczania podatku obrotowego od sprzedanych sklepom przyfabrycznym wyrobów jest analogiczny do obowiązującego przy sprzedaży pozainkosowej (§ 22 ust. 1 Uchwały Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (M. P. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664).

2) Zapisy dotyczące przyjęcia wyrobów przez sklep przyfabryczny przeprowadza się następująco:

a) wartość przyjętych wyrobów w cenie zbytu;
Wn 175 „Towary w sieci handlowej"
Ma 191 „Sprzedaż wyrobów i usług przemysłowych" albo 192 „Sprzedaz wyrobów produkcji ubocznej",

b) marża handlowa — różnica między ceną detaliczną a ceną zbytu przyjętych wyrobów;
Wn 175 „Towary w sieci handlowej"
Ma 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej".

3) Sprzedaż wyrobów przez sklepy przyfabryczne powinna być księgowana bieżąco na stronie Wn konta 041 „Kasa" lub innego właściwego konta (przy odpowiednim wyodrębnieniu analitycznym obrotów sklepu) i stronie Ma konta 196 „Sprzedaż materiałów" (przy odpowiednim wyodrębnieniu analitycznym sprzedaży dokonywanej przez sklepy).

W końcu miesiąca należy wyksięgować sprzedane wyroby z konta 175 „Towary w sieci handlowej" w ciężar konta 196 „Sprzedaż materiałów" (sprzedane wyroby wyksięgowuje się z konta 175 „Towary w sieci handlowej" w wartości równej sumie sprzedaży sklepowej zapisanej na stronie Ma konta 196 „Sprzedaż materiałów"). Jednocześnie z omawianym zapisem wyksięgowuje się (na czerwono) z konta 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej" na konto 196 „Sprzedaż materiałów" marżę przypadającą na sprzedane wyroby.

II. Księgowe ujęcie obrotu towarami handlowymi.

4) Zakup towarów handlowych dla sklepów przyfabrycznych podlega rozliczeniu na koncie 121 „Rozliczenie faktur i materiałów".

5) Nabyte towary księguje się na koncie 175 „Towary w sieci handlowej" w cenie detalicznej, uznając jednocześnie za cenę zakupu konto 121 „Rozliczenie faktur i materiałów" oraz za przypadającą na nie marżę handlową (różnicę między ceną detaliczną a ceną zakupu), konto 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej". Ewentualne koszty zakupu spisuje się z konta 121 „Rozliczenie faktur i materiałów" na konto 183 „Inne koszty sprzedaży" jako element kosztów utrzymania sklepu.

6) W przypadku, gdy towary handlowe są przekazywane do sklepów z magazynów fabrycznych zapisy na koncie 175 „Towary w sieci handlowej" dokonywane są w korespondencji z odpowiednimi kontami zapasowymi Rozdziału XI „Materiały" (za wartość ewidencyjną towarów) oraz w korespondencji z kontem 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej" (za marżę). Ewentualne koszty zakupu i różnice wyceny przypadające na przekazane do sklepu towary spisuje się, analogicznie jak wyżej, z konta 121 „Rozliczenie faktur i materiałów" na konto 183 „Inne koszta sprzedaży".

7) Sprzedaż towarów handlowych przez sklepy przyfabryczne należy księgować na koncie 196 „Sprzedaż materiałów" według zasad ustalonych dla sprzedaży wyrobów w dziale I niniejszego okólnika.

III. Wykazywanie w bilansie zapasów wyrobów i towarów.

8) W bilansie wyroby i towary znajdujące się w sklepach przyfabrycznych wykazuje się w wartości ich nabycia przez sklep (saldo konta 175 „Towary w sieci handlowej", pomniejszone o saldo konta 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej" — w pozycji „Zapasy nieprzemysłowe".

IV. Inwentaryzacja.

9) Inwentaryzacja wyrobów i towarów znajdujących się w sklepach przyfabrycznych powinna być przeprowadzana co najmniej raz na kwartał zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 28 czerwca 1957 r. zmieniającym zarządzenie z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (M. P. Nr 54, poz. 341). Również inne składniki majątkowe znajdujące się w sklepach przyfabrycznych powinny być inwentaryzowane zgodnie z postanowieniami wymienionego zarządzenia Ministra Finansów.

10) Księgowe ujęcie ujawnionych różnic inwentaryzacyjnych powinno być zgodne z ogólnie obowiązującymi w tym zakresie zasadami.

V. Księgowe ujęcie usług.

11) Sprzedaż usług wykonywanych przez sklepy przyfabryczne, zależnie od ich charakteru, księguje się na koncie 191 „Sprzedaż wyrobów i usług przemysłowych" względnie 195 „Sprzedaż usług nieprzemysłowych".

12) Koszty usług księguje się, analogicznie jak koszty utrzymania sklepu, na koncie 183 „Inne koszty sprzedaży". Zależnie od warunków organizacyjnych oraz rodzaju wykonywanych usług mogą być:

a) Wyodrębniane w specjalnych pozycjach analitycznych pełne koszty wykonywanych usług; przypadek taki ma miejsce przy organizacyjnym wydzieleniu punktu usługowego.

b) Wyodrębniane w specjalnych pozycjach analitycznych tylko koszty bezpośrednie wykonywanych usług (płace wraz z ubezpieczeniami społecznymi i materiały); przypadek taki ma miejsce, kiedy wynagrodzenie personelu usługowego jest wydzielane z ogólnej sumy płac personelu sklepu oraz kiedy do wykonywania usług zużywane są materiały względnie towary znajdujące się w sklepie. (Pobranie ze sklepu towarów do wykonania usługi księguje się w tym przypadku na stronie Wn konta 183 „Inne koszty sprzedaży" i stronie Wn konta 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów handlowych" oraz na stronie Ma konta 175 „Towary w sieci handlowej".

c) Koszty usług niewyodrębnione w ogóle i księgowane łącznie z innymi kosztami utrzymania sklepu w przypadku, gdy nie istnieją warunki, o których mowa w punktach a) i b).

VI. Księgowe ujęcie kosztów utrzymania sklepów przyfabrycznych.

13) Koszty utrzymania sklepów przyfabrycznych należy księgować na koncie 183 „Inne koszty sprzedaży" (z odpowiednim wyodrębnieniem analitycznym kosztów utrzymania sklepów od pozostałych kosztów sprzedaży), stosując odpowiedni układ analityczny. Przykładowo układ ten może być następujący:

a) Płace i ubezpieczenia społeczne,
b) Materiały,
c) Paliwo,
d) Energia,
e) Amortyzacja,
f) Inne koszty.

14) Koszty utrzymania sklepów zaksięgowane na koncie 183 „Inne koszty sprzedaży" przenosi się w końcu okresu sprawozdawczego bądź w całości na konto 196 „Sprzedaż materiałów", bądź też dzieli się je na dotyczące sprzedaży towarów i sprzedaży usług, obciążając odpowiednio konta 191 „Sprzedaż wyrobów i usług przemysłowych", 195 „Sprzedaż usług nieprzemysłowych" i 196 „Sprzedaż materiałów".

15) W sprawozdaniach finansowych koszty utrzymania sklepów wykazuje się łącznie z innymi poniesionymi przez fabrykę kosztami sprzedaży.

VII. Dokumentacja.

16) Przyjęcie wyrobów do sklepów przyfabrycznych powinno być dokumentowane dowodami wydania, wycenionymi w cenach zbytu i cenach detalicznych. Dowody te należy uważać za dokumenty zastępujące fakturę w rozumieniu § 18 Uchwały Nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (M. P. z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664).

17) Przekazywanie do sklepów towarów handlowych powinno być dokumentowane odpowiednimi dowodami wycenionymi w cenach nabycia (ew. ewidencyjnych) i w cenach detalicznych.

18) O ile przepisy wydane przez właściwych ministrów nie stanowią inaczej — zaleca się w zakresie dokumentacji stosowanie przez sklepy przyfabryczne zasad przewidzianych w zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego Nr 533 z dnia 27 maja 1952 r. o wprowadzeniu jednolitej in-

strukcji w sprawie systemu rozliczania osób materialnie odpowiednich w handlu detalicznym (Dz. U. Min. Handlu Wewnętrznego z 1952 r. Nr 3, poz. 19, z 1954 r. Nr 9, poz. 31 i Nr 14, poz. 41), a w szczególności sporządzanie okresowych (dziennych, tygodniowych) raportów sklepowych ujmujących stany, przychód, sprzedaż i ewentualne inne rozchody towarów oraz gotówki.

19) Zaleca się prowadzenie obok raportów sklepowych również kontroli ilościowej cenniejszych wyrobów i towarów, oraz wystawianie przy ich sprzedaży paragonów.

20) Działalność usługowa sklepów oraz uzyskiwane z tego tytułu obroty powinny być zarejestrowane w książce zleceń, prowadzonej w sposób pozwalający na ustalenie aktualnego stanu przedmiotów przyjętych do naprawy oraz na kontrolę zużycia materiałowego, czasu pracy, sposobu ustalania ceny i zapłaty należności za wykonaną usługę.

VIII. **Postanowienia końcowe.**

21) Podane w pkt 1 — 20 wyjaśnienia dotyczące księgowego ujęcia działalności sklepów przyfabrycznych, działających przy przedsiębiorstwach przemysłowych, oparte o Ramowy Plan Kont dla przemysłu wielkiego i średniego (M. P. Nr A-96, z 1951 r., poz. 1339 z późniejszymi zmianami), należy stosować odpowiednio również dla księgowego ujęcia działalności sklepów wzorcowych, działających przy innych przedsiębiorstwach.

22) Okólnik obowiązuje od dnia 1 października 1957 r.

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

31.

OKÓLNIK Nr PO 23/57
z dnia 9 października 1957 r.
w sprawie zgłaszania przez duchownych obowiązku podatkowego w podatku dochodowym.

1. Duchowni zgłaszający obowiązek podatkowy w podatku dochodowym składają deklarację w jednym egzemplarzu według załączonego wzoru.
2. Zamiast kart rejestracyjnych organy finansowe wydają duchownym na wpłaconą kwotę opłaty pokwitowania z kwitariusza przychodowego (Rb 2), wpisując jako rodzaj należności „potwierdzenie zgłoszenia obowiązku podatkowego w podatku dochodowym na rok 195 . . .".
3. Wpływy opłat za zgłoszenie przez duchownych obowiązku podatkowego w podatku dochodowym należy zarachowywać i księgować w ten sam sposób, jak wpływy z opłat za karty rejestracyjne.

Dyrektor Departamentu J. Gabjan

Załącznik do okólnika Nr PO 23/57

Strona 1

D E K L A R A C J A

w sprawie zgłoszenia obowiązku podatkowego w podatku dochodowym przez duchownych na okres od.......... do..........
195...... r.

1. Imię i nazwisko ....
2. Wiek ....
3. Miejsce zamieszkania ....
4. Nr dowodu osobistego ....
5. Ilość osób na utrzymaniu (wymienić te osoby i podać stopień pokrewieństwa lub powinowactwa)..........
6. Nazwa i adres jednostki administracyjnej związku religijnego, ilość osób, spełniających w niej czynności duszpasterskie ....
7. Liczba wyznawców w jednostce administracyjnej związku religijnego ....
8. Urząd (funkcja) sprawowany przez duchownego ....

Strona 2

9. Proszę o potwierdzenie zgłoszenia obowiązku podatkowego za opłatą.......... zł.
10. Zapewniam, że deklarowane dane są prawdziwe i zupełne.

.........., dnia.......... 195...... r.

Podpis

Adnotacja Wydziału — Oddziału Finansowego

Wydane potwierdzenie zgłoszenia obowiązku podatkowego.

Pobrano opłatę w wysokości.......... zł.

Pozycja dziennika wpłat..........

Podpis księgowego datownik Podpis kasjera

32.

OKÓLNIK Nr PO 24/57
z dnia 24 października 1957 r.
w sprawie walki z nadużyciami podatkowymi.

I.

Aparat kontrolno-rewizyjny, Milicja Obywatelska oraz aparat podatkowy i inne organy państwowe powołane do ścigania przestępczości gospodarczej i podatkowej ujawniają różnego rodzaju nadużycia podatkowe. Oprócz ogólnie znanych form nadużyć podatkowych, polegających na anonimowym obrocie, zatajaniu rzeczywistego zatrudnienia i rzeczywistej wysokości osiąganych obrotów i dochodów, na działaniu poprzez podstawione osoby i na różnych innych formach nadużyć podatkowych, występują również nadużycia polegające na imporcie i eksporcie towarów rynkowych, zamaskowanym pod formą paczek, darów, przesyłek itd. Obok więc przesyłania darów obywatelom naszego kraju przez ich krewnych z zagranicy, mają miejsce wypadki organizowanej spekulacji.

Te dwie, zasadniczo różne strony ruchu towarów z zagranicy wymagają różnego ujęcia podatkowego. O ile pobieranie podatków od darów byłoby niesłuszne i niezgodne z intencją zaostrzenia walki ze spekulacją, o tyle opodatkowanie osób trudniących się importem towarów w celach zarobkowych jest konieczne.

W związku z tym Ministerstwo Finansów udziela następujących wytycznych:

II.

1. Zezwala się na zbieranie informacji w urzędach celnych tylko o takich przesyłkach z zagranicy, nadesłanych po dniu 1 stycznia 1957 r., co do których zachodzi uzasadnione domniemanie, że stanowią one przedmiot importu o typie handlowym, to jest, gdy zarówno z rodzaju, dużej ilości, znacznej wartości towarów lub częstotliwości przesyłek wynika, że przesyłki nie mają charakteru osobistego, lecz są przeznaczone dla osób, które zawodowo trudnią się dalszą ich sprzedażą lub przerobem. Jeśli chodzi o przesyłki o wielkiej wartości, zezwala się na zbieranie wspomnianych informacji za okres od dnia 1 stycznia 1956 r. Nie należy zbierać materiałów informacyjnych w Banku Polska Kasa Opieki.

2. Przy wykorzystywaniu zebranych informacji dla celów wymiaru podatków należy mieć na uwadze przepisy art. 2 dekretu o podatku obrotowym, § 4 rozporządzenia wykonawczego do tego dekretu, art. 3 pkt. 1 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i § 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego do tego dekretu, które określają pojęcie zawodowych czynności i świadczeń. Jeśli więc przedmiotem otrzymanym z zagranicy jest np. surowiec lub maszyna rzemieślnicza, stanowiące własność legalnie działającego, jawnego podatkowo warsztatu, nie podlegają one opodatkowaniu. Powinny one jednak służyć jako podstawa dla określenia obrotów i dochodów warsztatu, jeśli są eksploatowane. Jeżeli natomiast surowiec został sprzedany w stanie nie przerobionym, wartość sprzedażna stanowi oczywiście podstawę dla ustalenia podatków.
W przypadku zastosowania opodatkowania podatkami obrotowym i dochodowym nie należy stosować opodatkowania podatkiem od nabycia praw majątkowych, występuje tu bowiem w istocie rzeczy import towarów, a nie dar z zagranicy. Podatek od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych należy zatem stosować tylko wówczas, gdy nie zaszły jeszcze okoliczności uzasadniające opodatkowanie podatkami obrotowymi i dochodowym (np. nie nastąpiła jeszcze sprzedaż), lecz istnieje uzasadnione domniemanie, że towar służy takiemu celowi. Gdy te okoliczności zajdą, należy uchylić podatek od nabycia praw majątkowych, wymierzyć i pobrać podatki obrotowy i dochodowy, potrącając pobrany poprzednio podatek od nabycia praw majątkowych.

3. Podstawy opodatkowania w podatkach obrotowym i dochodowym bądź od nabycia praw majątkowych należy ustalać zgodnie z ogólnie obowiązującymi w tym przedmiocie przepisami. W przypadku, gdy zeznania i dowody przedstawione przez podatników budzą wątpliwości, należy ustalać podstawy opodatkowania przez oszacowanie w trybie obowiązujących przepisów.

Uiszczone opłaty celne należy uznawać za koszt uzyskania przychodu, a przy wymiarze podatku od nabycia praw majątkowych, odliczać od wartości nabytego prawa.

III.

Ministerstwo Finansów przypomina, że zgodnie z art. 4 pkt. 6 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych nie podlegają opodatkowaniu tym podatkiem osoby, na których nazwiska nadeszła waluta do Banku PKO od przychodów, które uzyskały ze sprzedaży paczek za tę walutę otrzymanych. Natomiast należy wyciągać wszelkie konsekwencje podatkowe w stosunku do osób pośredniczących przy realizacji przekazów z Banku PKO oraz zajmujących się skupem i sprzedażą towarów z paczek PKO.

IV.

Podając powyższe do stosowania, Ministerstwo Finansów zwraca uwagę organów finansowych, aby nie wymierzały i nie pobierały podatku od nabycia praw majątkowych w przypadkach otrzymywania towarów z zagranicy w małych ilościach, o nieznacznej wartości, stanowiących rzeczywiste dary, a więc w tych wszystkich przypadkach, gdy nie zachodzą okoliczności przytoczone w poprzednich częściach niniejszego okólnika, które uzasadniałyby nałożenie podatków. Podana w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 17 marca 1957 r. (Monitor Polski Nr 22, poz. 159) granica 30.000 zł powinna być w związku z tym traktowana jedynie orientacyjnie, o obowiązku podatkowym decyduje bowiem nie wartość przesyłki, a jej gospodarcza istota.

V.

Postępowanie podatkowe, w tym także kwalifikację spraw do zastosowania odpowiedniego opodatkowania należy prowadzić wnikliwie, zgodnie z obowiązującym prawem podatkowym oraz ze wskazanymi w niniejszym okólniku dyspozycjami. Organy finansowe I instancji w przypadkach nasuwających się im istotnych wątpliwości co do oceny danych stanów faktycznych powinny przedstawiać akta konkretnych spraw do wglądu i oceny wydziałów finansowych szczebla wojewódzkiego. Wojewódzkie wydziały finansowe powinny bieżąco czuwać nad prawidłowym stosowaniem wytycznych podanych w niniejszym okólniku i dopilnować zwalczania nadużyć podatkowych, a także dewizowych, jeśli takie leżą u podłoża nielegalnego handlu towarowego.

Minister Finansów T. Dietrich

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że opłaty za prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów w roku 1958 wynosić będą: rocznie zł 40.—, półrocznie zł 22.—, i kwartalnie zł 12.—.

Wpłaty na prenumeratę winny być dokonane najpóźniej na 15 dni przed rozpoczęciem okresu prenumeraty na r-k Ministerstwa Finansów Nr 1529-91/1-650, część 9/1, dział 5, ozdział 19, w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie. Na odcinku dowodu wpłaty należy w sposób czytelny podać cel wpłaty, okres czasu którego wpłata dotyczy, nazwę i adres (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) dokonywującego wpłatę oraz ilość zapotrzebowanych egzemplarzy wydawnictwa.

Nadsyłanie pisemnych zamówień jest zbędne, gdyż wysyłanie wydawnictwa dokonywane będzie na podstawie otrzymywanych wpłat i ustaje automatycznie z końcem opłaconego okresu prenumeraty.

Rachunki za prenumeratę nie będą wystawiane.

Jednostki administracyjne objęte budżetem centralnym powinny zgłaszać zapotrzebowanie na bezpłatną prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów za pośrednictwem właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — za pośrednictwem prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Zapotrzebowanie to winno być dokonywane w granicach niezbędnych potrzeb przy ścisłym przestrzeganiu zasady największej oszczędności.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10-12

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 9/1, dz. 5, rozdz. 19 w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

Druk. PWPW, Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 8309-57-16.500. B.35.